

En Gud på mitt sted i verden.

Lukas evangeliet kapittel 2:

«Og mens de var der kom tiden da hun (Maria) skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, for det var ikke husrom for dem.»

Sør Hålogaland er et bispedømme hvor det snakkes mye om stedstilhørighet og stedsforankring. Vi ser det i politiske diskusjoner om hvor sykehus og skoler skal ligge, vi hører om det i alle bygdelag som kjemper for å beholde butikken, skolen, sykehjemmet. Nå mot jul konkretiserer dette seg i alle som «Skal hjem til jul», alle som skal til sitt sted, sitt forankringspunkt, der hvor de på en helt spesiell måte hører hjemme.

Selv i vår mobile verden, og i en verden hvor fellesskap på nett brer om seg, fellesskap som kan være overalt og som ikke er avhengig av noe fysisk sted, holder forestillingen om «stedet mitt» seg ganske sterkt.

Det er ikke få som har et slikt forhold til et kirkehus. Når noen kommer og vil ha dåp, kommer de ofte til sin barndoms kirke, og mange konfirmanter vil heller være den ene som konfirmeres i «sin» kirke enn å være sammen med de andre i nabokirken.

I vårt samfunn er det mange mennesker som har måttet flykte fra «sitt sted» og som forsøker å finne ny forankring i et nytt land og et nytt miljø.

I juleevangeliet møter vi et budskap om både det ene stedet og om flukten til et annet sted.

Da Jesus ble født skjedde det på et bestemt sted og til en bestemt tid, i Betlehem da Kvirinius var landshøvding i Syria. For troen er det viktig at dette skjedde slik. Gjennom barnet Jesus tok Gud selv plass i vår verden, helt konkret som et nyfødt barn på et navngitt sted. Det forteller oss at Gud ikke er en Gud for det som er utenfor vår eksistens, Gud er en Gud for livet her og nå. Gud har adresse på jorden, og Gud er en Gud for det jordiske.

Jeg tror det er så viktig å holde fast på denne siden ved den kristne tro. Det understreker at det er en sammenheng mellom våre hverdagsliv og hvor Gud er. Gud er på jorden, han ble født i barnet Jesus på et sted. Men ved sin død og oppstandelse utvider Jesus sin tilstedeværelse til å være overalt der mennesker er. Gud er i Jesus på vårt sted, om det er vårt barndomssted, om vi er på vei mot et nytt sted, om vi er uten noe sted, Gud er der vi er.

Hva betyr det? Det betyr at det i juleevangeliet rekker oss et budskap om forankring som varer selv når livet endrer seg. Det er en forankring som kan gi oss trygghet og tro, vi er ikke kastet alene ut i det store livet, Gud er på vårt sted.

Og det betyr at vi er satt inn i verden med en hensikt, det er ikke tilfeldig at vi lever. Jesus hadde en helt spesiell oppgave, men fra Guds side har vi alle oppgaver i det livet vi lever. Da Maria og Josef måtte flykte med Jesusbarnet fordi Herodes ville drepe ham, da hadde de hjelpere. Gamle legender forteller om dyr som hjalp dem, om edderkoppen som spant et nett for hula de var i så de ble skjult for forfølgere, om en engel som kom til Josef og fortalte at han måtte flykte. Disse hjelperne forteller om at vi er satt til å gi hverandre støtte mens vi lever, vi skal hjelpe, gå ved siden av, dele.

Midt i juleevangeliet ligger verden foran oss: Vi lever med Gud ved vår side, og vi lever med et mål for livet.

Så skal vi feire jul, noen opplever seg utenfor og stedløse, noen opplever at det ikke er plass til dem og at det ikke er bruk for dem. I vårt velstandssamfunn er det ikke lett å være den som ikke henger med. Og ofte kan jula forsterke alle disse opplevelsene av utenforskap. I våre gode ønsker om å lage fin jul for våre, familie og venner, kan vi miste av syne det som det kristne julebudskapet er: Fortellingen om at Gud er på vårt sted, at Jesusbarnet kom for å gi oss gudsdimensjonen inn i det livet vi har, ikke det livet vi skulle ønske vi hadde. Og juleevangeliet setter en agenda som går utover det å skape det gode for oss selv: Jesusbarnet kaller oss til solidaritet og medvandrerenskap med alle mennesker.

Det diskuteres alltid ved juletider om hvorvidt jula egentlig er kristen. Det ble feiret vintersolvervs fester på denne tiden lenge før den kristne tro kom til vårt land. Og mange mennesker feirer jul uten å tenke på Jesus, men ser på jula som en god tid for familie og venner. Det er naturligvis helt legitimt, og mennesker fra ulike kulturer og religioner vil prege denne høytiden på sin måte. Men jeg er glad for å tilhøre en kirke som så tydelig har et budskap om nærvær og solidaritet som sentrum for julefeiringen, og det er min bønn at alle som kommer til kirken i advents og juletiden skal bli møtt med evangeliet om Gud som i Jesus er på våre steder i verden, og som kaller oss til oppgaver for våre medmennesker.

Julen gir oss Guds nærværet og julen gir oss en agenda for livet. Det gjelder rett og slett alle mennesker.

Måtte mange få oppleve i denne advents og juletiden at å komme til kirken det er å komme hjem.

Fredelig og god jul ønskes dere alle!

Biskop Ann-Helen